

LIBRIS

We know
books

ANDREI FILOTTI

**CLIPE DE DURERE,
CLIPE DE IUBIRE**

Volumul III

**O EXCURSIE DIN DOBROGEA
PÂNĂ ÎN BANAT**

Editura Vremea
București
2024

Coperta: Teodor-Alexandru Pricop
Credit foto: pixabay.com
Redactor: Claudia Drăgănoiu
Corector: Alexandra Ciuciulin
Tehnoredactor: Dan Amza

Copyright © Andrei Filotti, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FILOTTI, ANDREI

Clipe de durere, clipe de iubire / Andrei Filotti. -
București : Vreamea, 2022-
vol.

ISBN 978-606-081-087-2

Vol. 3 : O excursie din Dobrogea până în Banat. -
2024. - ISBN 978-606-081-206-7

821.135.1

CAPITOLUL I

În jurul orei 6 seara, după ce fata care părea să fie conducătoarea grupului le atrăsese atenția că se făcuse târziu, cei 17 tineri de pe plajă au început să-și strângă lucrurile. Soarele începuse deja să apună la vest de munții Sierra Catalonia și Sierra De Espadàn, care se puteau vedea în depărtare de pe malul mării. Tinerii se relaxaseră pe una dintre numeroasele plaje de pe Costa del Azahar, separate de zone stâncoase, unde accesul la mare era dificil. Era una dintre puținele plaje private din vecinătatea orașului Valencia; lungă de aproape un kilometru, plaja era situată la poalele unui deal dominat de reședința familiei Totila, un castel medieval cunoscut drept *El Castillo del Cid Campeador*. Pe turn flutura o flamură albă cu o cruce de Calatrava în centru, fiecare braț având în vârf o floare de crin, semn că Andra Totila, ducesa de Calatrava, stăpâna castelului, era acasă.

Tinerii care se grăbeau să-și strângă lucrurile pe *Playa del Cid Campeador* făceau parte din două grupuri diferite. Primul era format din opt adolescenți de vreo 15 ani, pe când restul abia împliniseră 12. La o privire mai atentă apăreau și alte deosebiri. Grupul celor mai vârstnici cuprindea în cea mai mare parte fete și luase în stăpânire partea sudică a plajei. Șezlongurile fuseseră orientate spre soare, astfel încât să le permită fetelor să dobândească un bronz perfect. Între șezlonguri erau așezate mici mese, pe care erau așezate termosuri

cu limonadă și suc de portocale și câteva pahare. Mai încolo se uscau prosoapele folosite după baie în Marea Mediterană. Pe partea nordică a plajei, unde se distra cel de-al doilea grup, format exclusiv din băieți, era haos. În loc de șezlonguri aveau saltele pneumatice, trântite la întâmplare pe nisip. Băieții aveau diferite mingi, cu care se jucau fie pe plajă, fie pe un teren de volei de plajă amenajat la extremitatea plajei, unde erau instalate și două mese de tenis de masă.

Fata care inițiasse plecarea de pe plajă era Despina Totila, fiica lui Al și a Andrei Totila. Subțire și înaltă, cu ochi căprui și păr castaniu deschis, Despina era imaginea vie a mamei ei, în perioada adolescenței. Asemănarea era cu atât mai frapantă, cu cât Despina își purta părul lung, așa cum îl purtase Andra înainte de a se mărita. Singura deosebire era faptul că Despina era mai athletică, îi plăcuse de mică să facă sport.

Cu aproximativ 20 de ani în urmă, când începuse să urmeze cursurile Universității Columbia, Andra constata că educația secundară din Europa asigură elevilor o cultură generală mult mai bună decât cea din Statele Unite. De aceea, hotărâse să-și înscrie copiii la școlile din Valencia, cel puțin până la terminarea studiilor secundare. Al, care urmase și el liceul în Europa, era de acord cu decizia Andrei. Despina absolvise clasa a 10-a, terminând ciclul de *Educación Secundaria Obligatoria* (ESO) și urma să mai urmeze cele două clase suplimentare care să o pregătească pentru *bachillerato*, care îi dădea dreptul să se înscrie la facultate. Ambilor părinți le era teamă că Despina va fi atrasă de arte liberale sau chiar de o carieră artistică, pe care le considerau activități mediocre. De aceea, încă de la intrarea în școala secundară, au încercat să-i dezvolte interesul pentru științele economice și afaceri.

Din grupul băieților de pe plajă făceau parte gemenii Ermanaric și Sigeric, cei doi fii ai familiei Totila. Dacă

pentru fiica ei alesese un nume românesc, în ceea ce îi privea pe cei doi fii, considerase că doar numele unor monarhi goți era potrivit. În ultimă instanță, Al avea dreptul de a revendica tronul Italiei, prin care nu se referea la Italia contemporană ci la cea antică din perioada romană; în viitor, fiii lui puteau și ei să se declare pretendenți la tronul respectiv, după moartea lui Al. Dreptul de primogenitură ar fi fost indiscutabil, dacă cei doi fii s-ar fi născut la câțiva ani distanță. După Andra, în cazul unor gemeni, intervalul de câteva minute dintre momentul nașterii lor putea da naștere unor dispute privind dreptul la tron. Al încercase să o liniștească, accesul familiei Totila la tronul Italiei fiind exclus, dar Andra continua să fie îngrijorată. În cele din urmă, medicul care o asistasese la naștere a fost de acord să certifice că cei doi gemeni se născuseră la aceeași oră. Andra era mulțumită: dacă domnia lor împreună nu era acceptabilă, exista totdeauna posibilitatea de a reîmpărți Italia în Regatul Sardiniei și Regatul celor Două Sicilii. După 12 ani, întreaga dispută fusese uitată, deși, dacă era întrebată, Andra tot ar fi susținut că era de strictă actualitate.

Ceilalți tineri, prieteni, fie ai Despinei, fie ai celor doi gemeni, fuseseră invitați de familia Totila, ca să se poată bucura împreună de câteva zile pe plaja privată a castelului, unde aveau mai multă libertate decât pe plajele publice, mult mai aglomerate.

Neinteresăți de aceste discuții dinastice, Ermanaric și Sigeric știau care era îndatorirea lor, la sfârșitul zilei de plajă. S-au repezit la două mici tractoare echipate cu grape cu dinți, parcate într-un refugiu; în mai puțin de 10 minute parcurseseră plaja de câteva ori, lăsând nisipul ca-n palmă. Între timp, ceilalți tineri strânseseră saltelele pneumatice, șezlongurile, mesele și celelalte obiecte de pe plajă, așezându-le în locurile de depozitare. Înainte de a pleca, toți tinerii au făcut un duș, ca să nu care nisipul până la castel. Aceste reguli fuseseră stabilite de

Andra, ca o metodă de a-și învăța copiii și pe prietenii lor cu disciplina și de a le dezvolta un sentiment de responsabilitate. Când tinerii au părăsit, în cele din urmă, plaja, aceasta rămânea perfect curată; în timpul nopții, valurile și adierile de vânt aveau să desăvârșească readucerea plajei la starea ei naturală.

La castel, Despina, Ermanaric și Sigeric s-au oprit pentru câteva clipe în spațioasa bibliotecă a castelului unde Andra citea, pe când bea o cafea. Au sărutat-o pe mama lor și i-au povestit câteva întâmplări de pe plajă; cea mai neobișnuită era că un grup de trei sportivi pe dinghii se rătăciseră și veniseră la mal, să ceară lămuriri. Apoi s-au dus să-și reîntâlnească prietenii pe terasa principală a castelului, unde Miss Brown, guvernanta scoțiană a familiei Totila, supraveghease personalul pregătind *merienda*, gustarea de după-amiază. Deși majoritatea tinerilor s-au repezit să-și ia câte o porție de înghețată, aveau la dispoziție și mici sandviciuri cu *jamon iberico* sau brânză *Manchego*, prăjiturele *churros* cu ciocolată și alte bunătăți.

Miss Brown fusese guvernanta copiilor Totila de 5 ani, având sarcina de a-i învăța atât limba engleză cât și manierele elegante. Deși era severă, copiii o adora, însă, în ultimul an, Despina începuse să dea semne de independență și ignora adesea autoritatea guvernantei. Miss Brown știa că va trebui să discute serios cu Andra rolul care îi revenea în educarea Despinei. Asta se putea face după perioada de vacanță, când copiii Totila erau trimiși în tabere de vară și Miss Brown își lua o lună de concediu.

Anul acesta însă, Despina obiectase că era prea mare pentru a mai merge într-o tabără de copii și le-a cerut părinților încuviințarea de a pleca cu grupul ei de prieteni într-o excursie pe care și-o organizau singuri. Andrei nu-i prea plăcea ideea, însă Al, care o adora pe fiica lui și căuta să-i îndeplinească toate dorințele, era de părere

că la vârsta de 15 ani era suficient de matură pentru a-și organiza singură vacanța. Grupul, format din Despina și alți șapte adolescenți, hotărâse să viziteze litoralul spaniol al Mării Mediterane, de la Valencia până la Marbella. Al a fost de acord să finanțeze întreaga expediție, ajutând grupul să-și aleagă hotelurile din localitățile în care se opreau și să facă rezervările necesare. De asemenea, a închiriat un microbuz pentru transportul excursioniștilor, care să fie la dispoziția lor pe toată durata excursiei.

Deoarece excursia urma să înceapă a doua zi, Miss Brown a îndemnat-o pe Despina și pe prietenele ei să-și pregătească bagajele înainte de masa de seară, *la cena*, care, după uzanțele din Spania, se servea la ora 9 seara.

În dimineața următoare, Andra s-a sculat de dimineață să-și ia rămas-bun de la Despina și să o vadă plecând cu prietenii ei. Apoi, după micul dejun, s-a instalat pe un șezlong pe plajă. Pe când cei doi gemeni se jucau cu prietenii lor, Andra visa uitându-se la micile valuri de pe suprafața apei. Se considera fericită: căsătoria, copiii, cariera ei, toate constituiau motive de fericire. Peste câteva zile și gemenii urmau să plece în tabăra de vară. Apoi, îl aștepta pe Al, care trebuia să-și ia o perioadă de vacanță. Al îi propusese să petreacă o parte din concediu la Paris sau la Roma. Andra refuzase: în iulie, nu vedeai niciun francez la Paris și niciun italian la Roma, ambele orașe fiind invadate de horde gălăgioase care se înțelegeau prin sunete ininteligibile: dacă nu stăteau în castelul lor lângă Valencia, Andra prefera să se ducă în zone ale Spaniei pe care nu le cunoștea încă și care nu fuseseră incluse în tururile turistice internaționale.

Seara, s-a instalat în locul ei preferat din bibliotecă, așteptând telefonul Despinei. Aceasta era încântată de excursia pe care o începuse. Se plimbaseră pe Costa Brava, se opriseră la prânz la Xabia, la marginea masivului Montgó, unde au avut o vedere cu totul extraordinară spre mare. După ce s-au scaldat la rezezeală, au

pornit spre sud; au vizitat Biserica *Nuestra Señora del Consuelo*, au avut timp să bea o cafea ajungând seara la Villajoyosa, unde s-au instalat la Hotelul El Artista del Paraiso. Hotelul nu avea decât 17 camere, dintre care patru, cele mai luxoase, le fuseseră rezervate; personalul era mult mai prietenos și prevenitor decât cel din hotelurile de mare lux, Despina fiind încântată de alegerea pe care o făcuse, în care apropierea de Playa El Paraiso fusese argumentul principal. Andra nu a avut răgazul să comenteze mult; Despina trebuia să găsească un restaurant bun în apropiere. I-a promis că îi va mai telefona zilnic cu detalii.

Totuși, în seara următoare, telefonul pe care l-a primit nu era de la Despina, ci de la una dintre prietenele ei cele mai apropiate:

– *¡Duquesa de Calatrava? ¡Buenas tardes, duquesa!*¹ Sunt Estela Delgado.

– Știi cine ești, Estela. S-a întâmplat ceva care o împiedică pe Despina să vină la telefon?

– *Duquesa*, nici nu știu cum să vă spun asta. Despina a dispărut.

– Cum a dispărut? A avut un accident? S-a înecat? a întrebat Andra cuprinsă de panică, uitând să mai respire între întrebări.

– Nici eu nu știu ce s-a întâmplat. Eram cu toții pe plajă, când, pe la ora 2, au venit trei băieți, cu bărci cu pânze și ne-au propus să mergem cu ei, să vedem plaja din largul mării. Despina, Carmen Ortega și cu mine am acceptat, fiecare pe câte o barcă. Peste jumătate de oră, bărcile cu care plecasem eu și Carmen s-au întors la mal, dar barca cu Despina nu se vedea nicăieri. Băieții ne-au spus să nu ne îngrijorăm; probabil că o rafală de vânt o abătuse din drum; ne-au promis că vor pleca să caute ambarcația și să o îndrepte spre locul în care eram.

¹ Bună seara, ducesă! (în limba spaniolă)

Peste o oră, când nu s-a mai întors niciuna din bărci, am început să ne îngrijorăm.

– Poate că marea era agitată și, din cauza vântului, barca s-a răsturnat în larg! Trebuia cerut ajutor imediat! a intervenit Andra, chinuită de cele mai negre gânduri.

– Vremea era foarte liniștită, nimic să cauzeze un accident. Bărcile erau dinghii pentru competiții și băieții erau sportivi pricepuți. Când niciuna din bărci nu s-a mai întors, ne-am dus cu toții la poliție să reclamăm cazul. De altfel, chiar acum, mai suntem la poliție.

– Estela, cum e posibil să vă urcați într-o ambarcație cu niște băieți necunoscuți?

– Nu erau chiar necunoscuți. Acum patru zile, au apărut pe *Playa del Cid Campeador*; se rătăciseră și căutau să se lămurească unde erau. În ziua următoare s-au reîntors și au stat cu noi pe plajă vreo două ore. Atunci ne-am înțeles să ne întâlnim peste două zile pe plaja El Paraiso din Villajoyosa.

– Și cine erau băieții?

– Nu erau spanioli. Erau străini, am vorbit engleza cu ei. Cred că erau aici pentru un campionat.

– Dă-mi-l la telefon pe inspectorul de poliție.

Inspectorul de poliție i-a confirmat Andrei că lua foarte în serios reclamația tinerilor. Dinghii, manevrabile în competiții de un singur sportiv, nu puteau să fi plecat în larg, nici nu puteau parcurge distanțe mari. De aceea, anunțase garda de coastă, care utilizase două elicoptere și mai multe bărci cu motor încercând să găsească ambarcațiile. Din păcate, din momentul începerii croazierei până în momentul înregistrării reclamației, trecuseră aproape patru ore, timp suficient pentru ca ambarcațiile să fi găsit un adăpost într-unul dintre porturile de-a lungul Costei Brava. Se dăduseră dispoziții tuturor stațiilor de poliție din provincia Alicante să verifice dinghii din diferite porturi. Niciuna din aceste măsuri nu dăduse vreun rezultat. În concluzie, inspectorul de poliție i-a

spus Andrei că întregul șir de evenimente i se părea extrem de suspect, făcându-l să creadă că era vorba despre o răpire.

Andra i-a mulțumit inspectorului, rugându-l să dea instrucțiuni șoferului microbuzului să se întoarcă imediat cu tot grupul de tineri la castelul din Valencia, unde erau în siguranță. Reușise să-și păstreze calmul în timpul convorbirii telefonice, dar imediat după ce a pus receptorul în furcă, Andra s-a prăbușit în fotoliul ei, stând nemișcată și deznădăjduită pentru mai mult timp. Voia să facă ceva pentru a-și ajuta fiica, dar nu găsea nicio soluție. Nu putea înțelege de ce cineva voia să-i facă rău Despinei, deși părea evident că ea era ținta întregului complot; celelalte două fete fuseseră aduse la mal fără să li se întâmple ceva.

S-a uitat la ceas: era aproape ora 9 seara, deci 3 după-amiaza la New York. L-a sunat pe Al, dar a dat peste secretara lui, care i-a spus că acesta era într-o conferință foarte importantă, dar că o va suna imediat ce termină. Andra însă a insistat, așa că secretara a transferat-o fără să mai stea pe gânduri.

– Al, a început ea, nici nu știu cum să-ți spun: Despina a dispărut.

Andra a căutat să-i expună situația. Fără să lase receptorul din mână, Al a început să-i dea instrucțiuni secretarei:

– Intră, te rog, în sala de ședințe și spune-i lui Robert Albright să mă înlocuiască. Dă telefon la aeroportul Kennedy și anunță-mi echipajul să se pregătească, ca să plecăm în cel mai scurt timp la Valencia. Comandă-mi un elicopter peste jumătate de oră la heliportul de pe strada 34 East, care să mă ducă la aeroport. Și anulează-mi toate întâlnirile pe următoarele 5 zile.

Apoi s-a adresat din nou Andrei:

– Ai auzit. Vin imediat la Valencia. După-masa, aeroportul este aglomerat și avionul va trebui să stea la rând

pentru a decola. Totuși, sper să ajung la Manises pe la 6-6.30 dimineța. Trimite-mi, te rog, o mașină a casteiului la aeroport; taxiuri sunt imposibil de găsit atât de devreme.

– Bine că vii atât de repede. Sunt disperată. Nu știu ce să fac și aștept rezultatul cercetărilor pe care le face *Cuerpo Nacional de Policía*. Inspectorul mi-a spus că vor controla toate ambarcațiile de pe Costa Brava, dar nu vor putea face mare lucru în timpul nopții.

– Andra, îmi dau seama cât ești de îngrijorată. Până dimineța nu putem face nimic. Mâine, după ce ajung la Valencia, am să contactez o agenție de detectivi particulari care să se ocupe și ea de investigații. Va fi o zi lungă pentru amândoi și, oricât ți-ar fi de greu, trebuie să încerci să te odihnești la noapte. Mâine e nevoie să fii și tu în formă, ca să punem la cale planul de căutare a Despinei.

– Nu știu dacă am să reușesc.

– Ai avut tăria să treci peste atâtea în viața ta.

– Știu, Al. Dar de data asta nu e vorba de mine, sunt îngrijorată pentru Despina.

Se făcuse ora pentru *cena*; în perioadele când erau invitați prieteni ai copiilor, Andra mânca singură în sufragerie, pe când copiii luau masa pe terasă. Andra simțea nevoia să fie lângă băieții ei și i-a spus majordomului Carruthers că voia să ia masa cu Ermanaric și Sigeric.

Protocolul meselor din familia Totila era extrem de rigid. Copiii nu participau la conversație și nu aveau voie să vorbească decât dacă li se adresa o întrebare. Pe de altă parte, în cursul meselor, conversația nu se axa niciodată asupra subiectelor de mare gravitate, care se discutau în alt context. Deoarece Andra, cufundată în gândurile ei, nu iniția o conversație, cina a avut loc în tăcere totală. Abia după desert, Andra și-a rugat fiii să o însoțească în bibliotecă, unde le-a spus ce i se întâmplase

Despinei. Apoi, după ce și-a aprins o țigară și s-a lăsat pe fotoliu, Andra le-a pus întrebarea cheie:

– Acum, vreau să-mi spuneți tot ce știți despre cei trei băieți și bărcile lor cu pânze care au acostat de două ori pe plaja noastră.

Ermanaric a fost primul care a răspuns:

– Acum câteva zile, când au apărut prima oară, s-au îndreptat direct spre partea de plajă unde erau Despina și prietenii ei. În loc să țină dinghii pe apă, le-au tras pe mal, ca și cum ar fi vrut să stea mai mult, nu doar să întrebe pe unde sunt, așa cum pretindeau. Cum vorbeau englezește, le-am spus că se aflau pe o plajă privată, unde accesul era interzis. Cel mai mare dintre ei m-a repezit, că aș face mai bine să învăț să mă port cu oamenii mari. M-am supărat și m-am întors la ceilalți băieți.

– De ce le-ați vorbit în engleză? Nu erau spanioli?

De data asta a răspuns Sigeric.

– Aveau nume spaniole: îi chema Manuel, Sergio și Trajano, dar erau străini. S-au așezat lângă grupul Despinei și au stat de vorbă cu fetele mai bine de o oră până să plece. A doua zi au apărut din nou.

– Au zis din nou că s-au rătăcit. Asta ni s-a părut cam tras de păr. Chiar vorbeam cu Sigeric cum pot fi unii așa de idioți să se rătăcească două zile la rând în același loc. Dar nu aveam chef să mă ia iar la rost și mi-am văzut de ale mele.

– După ce a plecat Ermanaric, am văzut că dintre ei trei, cel numit Sergio s-a așezat pe un șezlong lângă Despina. Ceilalți s-au dus să vorbească cu restul fetelor și, din vorbă în vorbă, s-au mutat cu toții mai încolo. Ziceai că intenționat s-au împărțit așa, ca să-l lase pe Sergio să vorbească singur cu Despina. Și iarăși ce m-a surprins, să știi că vorbea cu ea în românește.

– Poate și s-a părut. Sunt multe limbi care sună asemănător.

– Nu, nu, sunt sigur. Și nu vorbea cu greutate, așa cum vorbim noi și chiar Despina. Vorbea românește așa cum vorbești tu sau bunica.

– Sigeric, vrei să spui că băieții, sau cel puțin Sergio, erau români?

– Nu știu dacă erau români, însă vorbeau perfect românește.

După ce au plecat gemenii, Andra a încercat să pună cap la cap toate informațiile și să caute o legătură între răpirea Despinei și situația din România. După experiența ei din 1981, Andra nu mai avusese niciodată curajul să se întoarcă în România, însă părinții ei o vizitaseră de mai multe ori la Valencia și o ținuseră la curent cu schimbările din țară. Totuși, Andra nu era convinsă că schimbarea de regim din decembrie 1989 modificase radical structurile de aplicare a legilor. Când aflase despre dispariția Despinei, Andra se gândise din prima clipă la o răpire, genul în care răpitorii cereau o anumită sumă de bani pentru eliberarea victimei. Intervenția unor persoane din România putea însemna că problema era mult mai complicată.

Andra s-a culcat, dar nu știa dacă reușise să adoarmă când camerista ei a bătut la ușă ca să o trezească. Voia să se ducă la aeroportul Manises să-l primească pe Al; totuși, își dădea seama că era prea tulburată ca să conducă și luase șoferul. La ora 6 dimineața, aeroportul era aproape gol, însă cafeneaua era deschisă. Andra a comandat o cafea și a rămas uitându-se gânditoare la ceașca din fața ei până când, după trei sferturi de oră, Boeingul companiei Totila a aterizat pe una dintre pistele aeroportului.

CAPITOLUL II

Când Sergiu o invitase pe Despina, îi propusese o plimbare cu dinghiul de-a lungul plajei. Totuși, odată Despina urcată la bord, Sergiu a îndreptat ambarcația spre largul mării. Inițial, interesată de modul în care se manevra dinghiul, Despina nu și-a dat seama de direcția în care naviga, însă nu i-a luat mult să înțeleagă că se îndepărtaseră de mal; Sergiu i-a explicat că direcția ambarcației era determinată de vânt. Văzând că ambarcația își continua drumul, Despina l-a somat pe Sergiu să se întoarcă imediat la mal. Explicațiile suplimentare nu au convins-o pe Despina, care s-a gândit să sară în apă și să înoate spre plajă; numai că, deși era o înotătoare excelentă, deja se depărtaseră prea mult de mal. Când litoralul ajunsese să se piardă în depărtare, dinghiul s-a îndreptat spre un yacht de croazieră care, în mod neașteptat, era ancorat în mijlocul mării. Sergiu și-a manevrat dinghiul astfel încât să abordeze yachtul. Despina, acum extrem de nervoasă, l-a repezit pe Sergiu când acesta a încercat să explice că avea nevoie de ajutor, pentru o reparație; a refuzat categoric să se urce pe scara de frânghie lăsată pe unul din bordurile yachtului. Sergiu i-a spus sec că nu avea nicio alternativă, la care Despina s-a întins pe fundul dinghiului, refuzând să se miște.

Imperturbabil, Sergiu a apucat o vâslă și și-a dus ambarcația la pupa yachtului. De unde era culcată, Despina a putut citi numele yachtului: TERJE VIGEN,

un nume care nu-i spunea nimic. Sergiu a coborât vela și catargul, apoi a fixat extremitățile ambarcației de cabluri care fuseseră coborâte de pe yacht. După aceasta, macaraua yachtului a ridicat dinghiul, pe care l-a așezat în locul care fusese pregătit în acest scop la marginea unuia din borduri. Despina și-a dat seama că se afla pe puntea yachtului; s-a ridicat, zicându-și că nu avea niciun rost să mai stea culcată în dinghi. Doi marinari malaiezieni erau ocupați să fixeze dinghiul, pe când Sergiu se îndrepta spre un bărbat care tocmai ieșise dintr-o cabină. Bărbatul părea să aibă peste 40 de ani, era solid și nu prea înalt; purta pantaloni albi și o cămașă de sport albă cu epoleți și două buzunare pe piept. L-a salutat cordial pe Sergiu, eliminând și ultima speranță a Despinei că ajunsese aici din întâmplare.

– Foarte bine, Sergiu! Îmi era teamă să nu ne fi deplasat în direcția greșită sau să nu se fi întâmplat cine știe ce și să nu ne mai poți găsi.

– Am testat sistemul de poziționare globală de mai multe ori. Știam perfect unde era ancorat yachtul. Oricum, recunosc că acest GPS este o minune a tehnicii.

– Sper că și ceilalți ne vor găsi la fel de ușor!

– Nicio grijă! Dacă vă uitați spre tribord, veți vedea că au început să se apropie.

Bărbatul s-a uitat în direcția indicată de Sergiu, zâmbind satisfăcut:

– De ce nu profiți de timpul până când prietenii tăi ajung aici, ca să mă prezinți încântătoarei tale însoțitoare?

Sergiu s-a conformat imediat:

– Dragă Despina, sunt încântat să ți-l prezint pe domnul profesor Bartolomeu Kovalenko, un cunoscut expert în sociologie.

Despina a început imediat să mârâie:

– Domnule profesor, sunt aici împotriva voinței mele și vă cer să-mi redați libertatea imediat.